

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXIX. Et cùm aduocasset turbam discipulis suis, dixit eis:
Quicunq[ue] uult post me uenire, abneget semetipsum , & tollat crucem
suam, & sequatur me.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

et hanc cum Saluatoris dignitate nullo modo conuenire putant : nimiram scripturarum ignorantia decepti, que passim docent illum per crucem in gloriam transiturum esse, &c.

Quid autem Christus quando se à Petro admoneri, imò obiurgari audis? Conuersus discipulos obiurgat, & dicit: Abiurgas me satana, Nam non sapiens que Dei sunt, sed que sunt hominum. Atqui non immerito mirabilem, satanam nunc dicit, quem paulo ante beatum dixerat, & nunc non ea que Dei sunt sapere eum, cui Deus pater ea reuelat, que de Christo teneri & credi debent. Sed ea est humana nature concupiscentia, ut in electis quoque uicia & infirmitates locum habeant, & licet generalem salutis cognitionem sint affecti, in multis tamen particularibus interdum hallucinentur. Quid ergo mirum, si in uite conuersatione iidem aliquando grauissime labantur? In quorum consideratione nos assiduus esse debet, ne securi simus cum nobis ipsis stare uideamur. Simul uero exemplis hinc arguuntur, qui ecclesiam in hoc seculo sine ruga & macula somniant, nec aliquem in Christianorum numero censendum esse arbitrantur, in quo neuis aliquis appareat. Quorum morositatem si Apostoli imitari uoluissent, nunquam Christi sanctificatos & Dei electos dixissent in epistolarum inscriptionibus, quorum errorum & horrenda peccata postea accusant & grauissime corripiunt. Sed quia nouerant in uno eodemque homine spiritus sancti dona eximia & simul satanae suggestiones concurrere posse, (cuius rei euidens exemplum in Petro habebant) non usque adeo offendi potuerunt, si in toto aliquo ceteri fidelium plures uiderent, qui uitijs & neuis non uulgaribus laborabant: ideoque de illis potius corrigendis quam de damnandis totis ecclesijs cogitabant. Magna igitur est & execrabilis fanaticorum quorundam temeritas, qui quasi nuper caelo delapsi sint, quosuis excommunicant, nec quinquam ferunt, qui non ipsorum placitis per omnia subscripserit.

Christus Petrus obiurgat, & satanam dicit.

1. Cor. 10.

1. Cor. 11.

Ceterum causam expendamus oportet, ob quam Christus Petrum satanam dixit. Exprimite hanc, cum apud Mattheum addit: Scandalo es mihi. Satan enim Hebræis aduersarium sonat, tanas dicitur. Quia ergo Petrus Christo aduersabatur, & impedimento esse uolebat in ijs, que illi ex patris eterni consilio peragenda erant, recte & merito satan dicitur. Eodem igitur loco nobis quoque habendi sunt, qui nos à Dei uocatione abstrahunt, ut qui à fide uera & eius confessione auocant, qui superstitiosos cultus suadent, qui ad scorandi libidinem, ebrias comestiones, militiam mercenariam & alia flagitia sollicitant, aut quocumque modo auibores sunt, ut Deo imobedientes simus. Sunt hi nobis satanae, & procul à nobis ablegari debent, donec ad mentem redeant. Ipsi uero cum indignè ferant, si quis eos impoſtores, idololatrias, seductores, ebriosos, inuentus corruptores & pestes dicat, cogitent hæc nimis lenia esse, cum ad Christi exemplum illos posimus. Satanas dicitur, eo quod quam plurimus obstaculo sit, quo minus in ueritatis uia progrediantur. Quod si ipsi ad mentem meliorem redire nolunt, nos tamen salutem, quam Christus nobis acquisiuit constanter uicamur. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

Chr Petrus satanas dicitur.

H O M I L I A L X I X .

Et cum aduocasset turbam cum discipulis suis, dixit eis: Quicumque uult post me uenire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.

Postquam Iesus Christus in presenti tractatione primò quidem à discipulis ueram fidei confessionem elicit, deinde uniuersum nostram redemptionis negotium in sua mortis & resurrectionis merito consistere ostendit: subiicit modo tertiam huius loci partem, qua docet, quid eos facere conueniat, qui saluis in ipso consortes fieri cupiunt. Est ergo locus hic multa consideratione dignus, cum ea tradat, sine quibus nec uita nostra & fides rectè insitui, nec etiam salus nostra consistere potest. Eo autem in illo considerando ordine utemur, ut primò uideamus ad quos pertineant que hic dicuntur: deinde qua conditione ista Christus proponat: postremò quid ille à nobis exigat.

Argumentum & usus presentis loci.

Quoad primum, hæcenus quidem priuatim cum discipulis egit Christus, & seueriter prohibuit, ut in uulgus efferrent: quod de ipso uerè confessi erant: at nunc omnem populi turbam ad se uocat,

Regula Christi uniuersalis est.

& omnibus in genere loquitur. Vniuersalem ergo doctrinam suae regulam proponit, quae ad omnes homines ex quo pertinet, cuiuscumque loci sint aut ordinis. At cum ad vitam & eandem omnino astringat, qui saluari cupiunt, tolluntur vniuersae aliarum sectarum regulae, quae extra hanc omnino salutem monstrant, & ecclesiae unitatem turpissime scindunt. Nec enim illis locus postulat dari poterit, nisi per eas aliquid plenius & perfectius eradi dicamus, quod Christus vel iustitia, vel incantatio, vel etiam malevolentia quadam omiserit. At ista vel cogitare nefas est, nedum publice affirmari. Plene enim & perfecte omnia salutis nostrae & fidei mysteria Christus tradidit, nec quae extra haec praecipis insistant, nullis alijs opus habeant. Sacramenta dedit pauca, sed quae pijs sufficientia, & quorum administrationem simplicissimis quidem, sed plenis mysteriorum ceremonijs constare videtur. Quod si qui plura adijciunt, scimus in externis non consistere regnum Dei, et inuicem, imò necesse est cultus omnes, qui humanis traditionibus nituntur.

Ioan. 15.

Rom. 14.

Regula Christi necessario obseruanda.

Porrò quoad secundum huius loci caput, eam suae regulae conditionem statuit Christus, ut non nobis necessario obseruanda esse ostendat, cum dicit: Quicumque vult post me venire, id est sequi me, seipsum abneget, & in me saluus fieri, & abneget semetipsum, &c. Non ergo liberum nobis facit, ut pro nostro arbitrio hac vel praestemus vel omittamus, sed obseruationem huius regulae ipsius suis ita iniungit, ut nemo sine illa discipulus ipsius esse possit, nec saluus per ipsum factus fors fieri: Et sane nunquam ista praecipisset, quae carni dura & gratissima sunt, nisi obseruatio primis necessaria essent, cum alibi in eum suum suauis & commodum esse testetur. Ita vero eos ad id rejicit, qui nudam & inanem Christiani nominis professionem sufficere putant, & interim fallunt, quod ore profitentur: quorum hodie infinitus est numerus, &c. Vide Tit. 1. lac. 1. Ioan. 15. &c.

Matth. 11.

Regula Christi tribus capitibus committitur.

His praemissis ad ipsam Christi regulam accedamus, in qua diuina ipsius sapientia summa & plenitudo mirifice elucet, quando nostrae caritati perspicua preceptorum suorum breuitate & certitate, ut tribus capitibus completatur omnia hominis pijs & beati officia, quae huius seculi sapientia imperitissimis & vastissimis voluminibus nunquam satis explicare poterunt.

I. Abneget seipsum.

Et primo quidem à nobis ipsis exorsus, ijs occurrit, qui in hac causa proprijs viribus alijsque auxilijs. Tabet enim ut homo seipsum abneget, si ipse discipulus esse cupiat. At cur seipsum abneget, si ex seipso salutem posset consequi? Sed ad ingentiam nobis corruptionem respicit, quae huius mundi est, nec intelligamus nec eadem assequi studeamus, ut pote terrenis modis & hys additis, quae carnis cupiditatibus inseruiunt. Vult igitur ut & affectibus & placitis nostris renunciemus, nos autem per fidei obedientiam Deo & verbo ipsius regendos prebeamus: id quod alibi per regenerationis mysterium & carnis suae membrorum terrestrium mortificationem docemur. Abnegationis huius exemplum in veris Dei cultoribus cum primis luculenta habemus: ut in Abrahamo, qui Deo tabernaculum tantum solum relinquit, peregrè proficiscitur, promissam sobolem constanter sperat, & eandem pro immolare paratus est. Quod sane nunquam facturus fuisset, nisi carnis rationi & affectibus omnino renunciaisset, adeo ut illorum suggestiones minime admitteret. Eiusdem exempli etiam Iobis factum censei debet, qui & fortunarum suarum omnium & liberorum iacturam cum gratiarum actione excipit, id quod à carnis ratione alienissimum esse, nemo ignorat. Quid verò de Davide dicemus, qui à filio Absolomeo pulsus, sacerdotibus cum arca foederis ipsum sectantibus dicit: Reducite arcam Domini in urbem. Si inuenero gratiam coram Domino, restituet me, & ostendet mihi se & habitaculum suum. Quod si dixerit, Non places mihi: prestò sum, faciat mihi quod sibi bonum visum fuerit. Quis hic hominis, qui seipsum abnegarit, iudicia non agnoscat, cum ad omnem euentum sese Deo paratum & obedientem statuat? Et huius quidem generis multa exempla in scripturis habentur, quae breuitatis causa omitimus, cum ex his quibus facile colligat, quomodo affectus sint, qui seipsum abnegarunt. In quorum consideratione ideo etiam diligentius nobis versandum est, ut de illorum hypocrisis iudicare discamus, qui de sui ipsius abnegatione multum gloriantur, quando vel terrenarum vel monasticarum vitae genus elegerunt: quasi verò illa in externis hinc consistat, quibus qui occupantur, sepe incere carnis & affectibus carnis quam maxime additi sunt. Nec ea nos abnegare aut relinquere iubet Christus, quorum usus nobis à Deo concessus est, sed hoc potius vult, ut nos ipsos relinquamus, quoad carnis nostrae affectus & studia diuinae vocationi reluctauerunt.

1. Cor. 2.

Ioan. 3.

Colos. 3.

Genes. 12. 22.

Rom. 4.

Iob. 1. 2.

2. Sam. 15.

propter illam cum Deo expostulare non verentur. At simul etiam consideranda est patientia Iudaeae, cuius Lucas meminit, quae perseverantiam nobis commendat, quia nisi in finem usque duraverit, non proderit bene capisse: cum sua sit vincens, diei afflictio, nec unquam defuturi sint, qui nos in simonem aliquam miserunt, quasi suo officio iam defuncti sint, ipsi sibi serias indicunt, et alios submittunt, qui onus illud subeant. Longè aliter Paulus, qui cum labores, pericula, carceres, flagella, lapidationes, naufragia & nihil non afflictionum recensere possit, tamè non ad vincula modo, verum etiam mortem se paratum esse dicebat. Quem nisi imitemur, carnis impatientia mox superabimur, dum nobis ipsis meritò & iure indulgere putamus.

At hic iam tertio loco querendum erit, quibus rationibus nos confirmari oporteat, ut hoc praestemus, quod carni durum & intolerabile videtur. Vbi non minus, quam in nostris animis, ad Dei auxilium confugiendum erit assiduis precibus, quarum exemplum Christus iam nos docuit praebuit. Sunt tamen quaedam, quorum consideratio ad confirmandos animos nostros plurimum momenti habet. Primum est aeterna Dei providentia, qui ut pilos capitis nostri numeratos habet, ita omnia nostra videt, novit atque gubernat, adeò ut absque illius nutu & arbitrio nihil nobis mali acciderere possit. At cum idem iustus & benignus pater sit, nihil praeter meritum nobis imminit, sed ad eum finem omnia refert, ut nostrae salutis serviant, nec suos ultra quam ferre possunt, tententur.

Huius consideratio fecit, ut Iobis opum suarum direptionem patientissime ferret, quod quidem in Sabaeos aut Chaldaeos respiciebat, sed in Deum, qui illis seu instrumentis sui voluerat. Similiter David Semel conivria patienter sustinuit, quòd ita à Deo decretum esse cogitaret, ut publicè proderetur, qui tam exiguum divini nominis & gloriae rationem habuisset, quando ut libidinis suadentis velaret, fortissimum virum Vriam, hostium prophanorum gladiis obiecerat. Quin ipsam Christum huc respexisse constat, quando scripturas et Dei patris consilium toties allegat, quando de sua morte & cruce ratiocinatur, & Pilato dicit: Non haberes contra me quicquam, nisi tibi datum esset, ut pernis. Minime ergo audiendi sunt, qui in divina providentia negotio nudam permissionem & contingentiam fingunt, qua in Dei decretis nulla esse potest, nisi illum à rerum gubernaculis deponere beat. Et qui hanc inconsideratè statuunt, eam nobis consolationem eripiunt, qua nulla in adversis tior & efficacior haberi potest. Deinde multiplicem crucis fructum considerare convenit. Hec enim & fidem nostram mirificè probat (ut Petrus ignis & auri parabola docet) & carnem nostram continet, qua alioqui impinguata adversus Deum calcitrat, & patientiae servit ne cum modo benedicere nescio condemnemur, ad haec mundi huius tedium conciliat, & celestis patrie desideria inspirat, ad quam vix unquam aspiramus, si omnia nobis pro votis succedant. His coniungamus resurrectionem, quae nobis in caelo amplissima parata est. Vult enim Deus, ut cum Christo regnemus, qui cum illo passi sunt, & cum illo in caelis vivamus, qui cum illo in tentationibus ipsius praesentemur, & multum proderit terrenorum cum caelestibus bonis comparatio, quae tanta sunt, ut propter terrenis minime negligi debeant. Hec enim incerta, momentanea & noxia esse, res ipsa docet. In caelis autem thesauri sunt, quos nec fures eripere, nec timea aut erugo corrumpere possunt. Ibidem ea nobis premia preparata sunt, quae oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendunt. Haec alia eius generis si assidue meditemur plurimum ad ferendâ crucis roboris nobis accedere videbimus.

Sed transeamus ad tertium huius regulae caput, quo dicit Christus: Et sequatur me. Et Christum corporaliter sequi nobis non licet quoad in hoc seculo versamur, sicuti Petro dicebat: Quando vado, non potes me nunc sequi. Spiritualis ergo est sequela haec, & in duobus praecipuum consistit. Primum in fide, qua ut olim Abraham illum, priusquam in mundum veniret, apprehendit: ita nos olim praestitum & nunc corpore suo iam in caelis agentem assequimur. Quod tunc fit, quando illum unicum humani generis assertorem agnoscimus, & salutis nostrae spem in illo uno collocamus. Nunc qui id faciunt, illum apprehendere, illum manducare, & in illo manere dicuntur. Est hoc probe intendendum, ne dum priora nobis videmur praestare, nostris ipsorum meritum aliquid tribuamus, sed Christum sequamur, sed nos ipsos in Christi gloriam insolenter subuehamus, adeo, ut nos ipsos quos Christos fingamus, quod nouissimis temporibus multos facturos esse, ipse praedixit. Huc ergo caput illud de iustificatione fidei articulus pertinet, de quo pluribus dicendi locus alibi dabitur.

- Quibus rationibus ad crucem ferendam confirmemur. Ioan. 17. Luc. 22. Matth. 10.
- Rom. 8.
- 1. Cor. 10.
- 1. Sam. 16.
- Ioan. 16.
- 1. Pet. 1.
- 1. Cor. 11.
- 2. Tim. 2. Luc. 22.
- Matth. 6. Iul. 64.
- 3. Sequatur me.
- Ioan. 13.
- Ioan. 8.
- Ioan. 6.
- Matth. 14.

hinc sequere Christi pars in exempli ipsius imitatione & vite conversatione consistit, & ex priori dependet. Qui enim Christum salutis sue autorem agnoscunt, ij & doctrinae illius obtemperant, & viam ipsius exemplum subijssis imitandum proponunt. Semper enim in illorum auribus sonant voces Math. 11.3. Discite a me, quia mitis sum & humilis corde. Item: Exemplum praeberi vobis, ut sicut ego feci, & vos faciatis. Quod & illud Pauli referri debet: Imitatores mei estote, sicuti ego Christi sum. Porro haec in immensum extendi, sed praecipua tantummodo capita inspersisse sufficiat, quorum nos imitatores esse convenit, si Christi discipuli haberi velimus. Elucet in eo obedientia numeris omnibus ab ipsissima qua patri obediens factus est usque ad mortem, & quidem mortem crucis. Idem innocentia in studium, ut non inuentus sit in ore ipsius dolus, & acerrimis hostibus dicere ausus: Quis ex vobis arguet me de peccato? Patientia tyrum in eodem habemus perfectissimum. Nam ut ovis ad maturationem ductus est, & ut agnus coram consore non aperuit os suum: & cum maledictis incelsere, non recessit maledicta: cum malis affligeretur, non minabatur. Humilitatis vero adeo studiosus fuit, ut de torrente in via biberit, & servi formam assumpta in terris versari, denique discipulorum pedes abluere voluerit. De charitate vero illius quid dicere ardet, cuius simile exemplum nusquam reperiri, vel ex eo patet, quod pro inimicis suis mori dignatus est. Fidei autem constantissimam in Deum patrem, cum ubique aliis tum in passione ipsius, indicia luculentissima apparent. Ista omnia nos imitari convenit, nec offendi, nisi ad illius perfectionem nunquam entii possumus. Quia enim totus non fuit, ipse supplebit quod in nobis defuerit. Nec errabimus in tenebris, si illum sequamur, qui lux est & veritas. Idem cum pastor bonus sit, non exemplo tantum praevit, sed oves fessas fouere, languentes portare, errantes reducere, discipulas colligere, saucias obligare, denique omnibus infirmitatibus fideliter mederi consuevit. Adhaec ipse panis simul & fons vitae aeternae est: Nunquam ergo vel cibum vel potum animarum eos deficiet, qui ipsum sequuntur. Et cum velis nos secum esse, ubi ipse est, vices hanc dubie fugeret, quibus confirmari eo usque peruenire possumus. In horum igitur consideratione ita versetur, ut quod Christus iubet, praestemus sedulo. Renunciemus carni nostrae, nec illius blanditijs nos seduci patiamur. Subeamus atque crucem nobis a Deo impostam. Sequamur Christum fide constanti & illius exemplum imitemur, qui per huius vitae periculosas ambages tunc saluos, perducet, & tandem regni sui caelestis haeredes faciet. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Math. 11.3.
Ioan. 13.
1. Cor. 11.
Philip. 2.
Isaie 53.
Ioan. 8.
Isaie 53.
1. Pet. 2.
Psalm. 110.
Philip. 2.
Ioan. 13.
Rom. 5.
Ioan. 8. 14.
Ioan. 10.
Luc. 15.
Ezech. 34.
Ioan. 6. 7.
Ioan. 12. 14. 17

Nam quisquis voluerit animam suam seruare, perdet eam: quisquis autem perdidit animam suam causa mea & Euangelij, iste seruabit eam. Quid enim iurabit hominem, si lucratus fuerit totum mundum, & animae suae iacturam fecerit? Aut quam dabit homo compensationem animae suae? Quemcumque enim puduerit mei & sermonum meorum in natione hac adultera & peccatrice, illius pudebit & filium hominis, quando uenerit in gloria patris sui cum angelis sanctis. Et dicebat illis: Amen dico uobis, quod sunt quidam ex ijs qui hic astant, qui nequaquam gustabunt mortem, donec uiderint regnum Dei uenisse cum potestate.

Domine noster Iesus Christus apud Mattheum ait: Non omnis qui dicit mihi, Domine Domine, introibit in regnum caelorum, sed qui fecerit voluntatem patris mei, qui in caelis est. Qui uobis partem quidem docet, nudam Christiani nominis professionem non sufficere ad salutem: Et hoc uero officij admonet omnes eos, qui ipsius discipuli censerunt. Est hoc, ut patris voluntati obtemperent, quam qui facit (ut Ioannes inquit) manet in aeternum. At quae na illa patris voluntas sit, nunquam docuit, ubi tribus capitibus omnia ea complexus est, quae ad vitam recte & beate instituendam faciunt. Ceterum multa obstant, quod minus illa praesentur. Alios enim crux offendit, quae uoluntati fidei Christianae comes est, qui ut uita sua consulant, Christum abnegare solent. Alij

Argumentum
& usus praesentis loci.
Math. 7.
1. Ioan. 1.